

telefonisch van stad tot stad doorgegeven en al op dinsdagochtend renden de jongeren die zich bedreigd voelden, kantoren, werkplaatsen en scholen uit en gingen zich ergens schuilhouden. Een aantal jongeren werd die dinsdag gegrepen, anderen greep men op woensdag. Het totale resultaat viel de bezetter bitter tegen: ca. twaalfhonderd jongeren (onder hen uit Groningen een aantal studenten) in plaats van de vijfduizend die men in handen had willen krijgen. Die twaalfhonderd werden in Vught aan de ca. zeshonderd studenten toegevoegd die er zich al bevonden.

De meesten die ondergedoken waren, hielden zich enkele dagen schuil, sommigen echter veel langer.

Gevolgen

Op het bericht van de aanslag op Seyffardt had de Nederlandse regering niet gereageerd maar toen de onmiddellijk daarop volgende aanslag op de Reydons haar de indruk gaf dat er een of meer illegale groepen waren die systematisch tot dergelijke liquidaties wilden overgaan, meende zij, een verscherping van de Duitse terreur vrezend, een waarschuwend woord te moeten spreken. Op 13 februari zond Radio Oranje een regeringsverklaring uit waarin het eigen-rechter-spielen afgekeurd werd, althans wanneer daarbij sprake was van 'een individuele daad van een vaderlander'; het 'principiële standpunt' van de regering was, 'dat landverraders worden berecht na de oorlog, op voet van een bijzondere rechtspraak naar de wet . . . De daarvoor nodige maatregelen liggen klaar.'¹

In *Trouw* werd de aanslag op Seyffardt in een door prof. mr. V. H. Rutgers geschreven artikel scherp veroordeeld: dit was geen zaak van 'noodweer' geweest, maar een onaanvaardbare politieke moord; 'het ergste is niet', schreef Rutgers, 'dat er enkelen gevonden worden die naar het moordwapen grijpen, erger is dat zovelen, van wie beter verwacht mocht worden, aarzelen de daad te veroordelen of haar vergoelijken, of zelfs goedkeuren.'² Jan Schouten was het daar geheel mee eens - Koos Vorrink niet; als zijn opinie gaf Vorrink later weer, 'dat in de staat van volkomen rechteloosheid waarin het Nederlandse volk toen reeds verkeerde, wij eenvoudig het recht hadden, te grijpen naar middelen die in een normale rechtstaat volstrekt af te keuren zijn.'³ Trouwens, in de periode waarin Vorrink nog in de redactie van *Het*

¹ Radio Oranje, 13 febr. 1943, in *Enq.*, dl. VII b, p. 30. ² *Trouw*, I, 3 (19 maart 1943), p. 2-3. ³ Getuige J. J. Vorrink, *Enq.*, dl. VII c, p. 180.